

Hoofdstuk 1

Keulen, september 1811

Kom op nou! Fina friemelde ongeduldig aan haar schort, terwijl haar vader aan de gammele houten tafel zat en een plak brood in het kommetje warme melk verkruimelde. Zijn baard zat vol witte spetters, zijn haren hingen in vettige slierten over zijn voorhoofd. Het slurpende geluid waarmee hij de lepel telkens naar zijn mond bracht maakte Fina mis-selijk.

Zelf had ze haar ontbijt – een beker warme melk met honing en een broodje van gisteren – al bij het kriecken van de dag naar binnen gewerkt. Daarna had ze het kleine huisje waarin ze samen met haar vader woonde, op orde gebracht.

Het bakstenen gebouwtje met de verrotte voordeur en de twee kleine raampjes aan de voorkant stond ingeklemd tussen de grote herberg waarvan de kroeggeluiden vanaf de vroege avonduren de muren deden trillen, en een twee keer zo hoog puntgevelhuis waarin een dagloner met zijn constant kijkende vrouw en zes kinderen met smerige voeten huisde.

Fina probeerde hun huis zo schoon en keurig te houden

als de omstandigheden toelieten. Ze had de tot op de draad versleten dekens van de bedden opgevouwen, de afwas van de vorige avond weggewerkt, de oven schoongemaakt en een kan water uit de put gehaald. Nu veegde ze met de bezem de vloer schoon en wachtte op het moment dat haar vader het huis zou verlaten. Maar Bernhard Bartel nam de tijd, hij kauwde op zijn gemak op de weke brokken brood en staarde naar het tafelblad.

Heimelijk deed Fina een schietgebedje, ze bad dat vader vandaag naar zijn werk zou gaan. Wanneer hij thuis zou blijven en terug naar bed zou gaan, kon zij haar plannen wel vergeten. Een verloren dag. Hij zou haar niet laten gaan – of in elk geval een verklaring eisen, die ze hem niet wilde geven.

6

FINA

‘Waar ga je vandaag heen, vader?’ vroeg ze zo nonchalant mogelijk, alsof ze een gewoon gesprek wilde voeren. Ze wilde niets liever dan weten wanneer hij nu eindelijk zou vertrekken.

‘Gaat je geen snars aan,’ bromde haar vader terwijl hij de kom oppakte en aan zijn lippen zette om de laatste resten eruit te likken.

Fina moest moeite doen om niet te kokhalzen, ze kon ook maar beter niet toekijken hoe haar vader at. Maar zijn antwoord betekende tenminste dat hij elk moment het huis kon verlaten. Waarheen, dat kon haar verder niets schelen.

‘Het is beter als je niet te veel van mijn zaken afweet,’ ging haar vader verder. ‘Dan kun je ook niet in de problemen komen.’

Fina knikte en nam de bezem mee naar de hoek achter

de oven, om de as en stukjes houtskool op een hoopje te vegen. Ze wist dat wat haar vader deed crimineel was – hoewel dat in deze tijd veel voorkwam. Er was nauwelijks iemand in dit deel van Keulen te vinden die níét betrokken was bij smokkelpraktijken. Wat moesten de armen – de hardwerkende dagloners die hun baan verloren waren – anders doen om hun gezinnen van de hongerdood te redden? Op de een of andere manier moesten ze hun francs toch zien te verdienen als ze niet van de aalmoezen van de kerk of van bedelen afhankelijk wilden zijn.

Hele groepen textielarbeiders, zijdewevers en tabakspinders stonden aan de rand van de afgrond sinds ze in het voorjaar en de zomer met honderden en duizenden tegelijk ontslagen waren. Er waren te weinig rollen stof in de fabrieken en er was geen tabak meer om te bewerken. En dat allemaal vanwege de Franse keizer.

De smokkelhandel in Keulen had zich onder de Franse heerschappij ontwikkeld tot een winstgevende bedrijfstak, zij het meer voor de hogere dan voor de lagere stand. Fina wist dat keizer Napoleon een handelsoorlog tegen Engeland voerde door Engelse producten te verbieden op het Europese continent. Dit had ertoe geleid dat er bijvoorbeeld geen Engelse stoffen meer de grens over kwamen, waardoor ook haar vader zijn werk in de textielindustrie kwijtgeraakt was.

Ook koffie en suiker waren nauwelijks nog te krijgen, omdat de import vanuit de Engelse koloniën gestopt was. Als er al iets te vinden was, dan waren deze luxe goederen zo belachelijk duur dat eenvoudige burgers als Fina en haar vader ze niet meer konden betalen. En zo was de smokkel

tot bloei gekomen, zoals haar vader haar een keer omslachtig had proberen uit te leggen, omdat hij ervan uitging dat Fina – als meisje – niet in staat was om zelf tot die conclusie te komen.

Ze probeerde al te lange discussies met hem hierover te vermijden, hoewel ze inmiddels allang wist hoe het ging: wat hier goedkoper was, ging naar Engeland; wat daar goedkoper was, werd hierheen gesmokkeld. Een heel leger van vastberaden douaniers probeerde de waar te onderscheppen, maar dat leidde er alleen maar toe dat de smokkelbendes steeds geraffineerder te werk gingen. Ze maakten gebruik van een van de weinige voordelen die zij ten opzichte van de Fransen hadden en waarmee ze hen terug konden pakken: zij waren hier beter bekend, kenden elk gaatje in de stadsmuur, elk verborgen sluipweggetje door de bossen en in de dorpjes rondom Keulen.

Wanneer de zaken naar tevredenheid verliepen, gedroeg haar vader zich rustig: hij lepelde zwijgend zijn maaltijden naar binnen, bracht de dagen door bij zijn handelspartners en op zijn geheime routes om dan 's avonds joelend met zijn kameraden het verdiende geld naar de herberg van de burens te brengen. Was hij echt heel goedgehumtst, dan wilde hij zijn dochter ook nog wel eens een muntstuk toewerpen, maar dat kwam zelden voor.

Wanneer de zaken slecht gingen klaagde haar vader van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. Dan schold hij als een visvrouw op de Fransen, die in 1794 Keulen zo bruut binnengevallen waren en iedereen vrijheid, gelijkheid en broederschap beloofd hadden.

‘En wat is daarvan terechtgekomen, hm?’ vroeg hij dan

met luide stem aan zijn dochter, die er niet over peinsde om hem antwoord te geven omdat hij zich dan alleen nog maar meer zou opwinden.

Net alsof zij er iets aan kon doen! Ze wist niet eens beter, met haar vijftien jaar. Sinds haar geboorte was Keulen al Frans – bestuur, geld en officiële taal. De meeste mensen, met name de jongeren, spraken beter Frans dan Duits; maar thuis bij vader en dochter Bartel aan de Spielmannsgasse hoorde je zelden een Frans woord.

Vader had vanaf het begin geweigerd om deze nieuwe taal te leren en Fina had met niemand anders contact, zodat ze tot haar spijt alleen de hoogstnodige begrippen in het Frans kende en verder alleen maar Duits sprak. Maar daar zou een keer een eind aan komen. *Hopelijk*, schoot het door Fina's hoofd, terwijl ze vanuit haar ooghoeken toekeek hoe haar vader opstond en kermend de band van zijn broek omhoog trok.

Haastig haalde Fina zijn cape en laarzen uit de houten kast; zijn kostbaarste bezittingen zoals hij zelf altijd zei. Hij verzorgde de laarzen alsof het zijn lievelingskinderen waren, poetste ze dagelijks met een zachte doek.

Ze opende de houten voordeur voor hem, de scharnieren piepten. Het ochtendlicht van de septemberzon viel naar binnen en verlichtte de schamele meubels. De frisse buitenlucht verdreef de geur van vochtig hout en roet.

Met rechte schouders, het bebaarde gezicht ernstig, stond vader voor haar en pakte haar bij haar kin om haar gezicht op te tillen. Hij bekeek haar met zijn donkere ogen, die zijn dochter van hem geërfd had, en fronste zijn wenkbrauwen. 'Gedraag je, kippetje.'

Fina probeerde te glimlachen, maar wist dat het niet lukte. Er viel nu eenmaal niets te lachen in deze tijd. 'Wees maar niet bang, vader. Je kunt van me op aan.' Ze streek een pluk van haar witblonde haar uit haar gezicht.

'Vergeet niet om je haar te vlechten en je kap op te zetten, wanneer je naar buiten gaat.'

'Ik zal eraan denken, vader.'

'En waag het niet om met zo'n Franse pummel thuis te komen, ik sla hem helemaal tot moes. Dat weet je toch, of niet?'

Fina knikte. 'Ja, dat weet ik, vader. Maak je nu maar geen zorgen.'

'We vinden heus wel een keer een fatsoenlijke kerel voor je, ooit.'

Fina slikte moeizaam en knikte. *Ga nu eindelijk!*

Haar vader stapte naar buiten. Fina keek zijn brede rug na, terwijl hij door de Spielmannngasse liep. Toen duwde ze de deur dicht, waarbij ze de knop nog een poos in haar hand hield.

Een fatsoenlijke kerel voor je...

De woorden van haar vader gaven haar, zoals altijd, het gevoel dat er een rotsblok in haar maag zat. Maar toen verdrong ze haar sombere gedachten, liet de deur los en ruimde de tafel af. Ze pakte haar schouderdoek, legde die om haar hoofd en schouders, trok haar schoenen aan en trok het leiplankje met het daaraan bungelende krijtje van achter de oven tevoorschijn. Een van de handelaars bij de viskraam op de markt had dat ouderwetse schrijfgerei net iets te lang onbeheerd laten rondslingeren. Fina koesterde het schrijfbordje, dat ze razendsnel meegepikt had, als een

schat en verborg het nu onder haar schort.

Ze opende de deur op een kier en gluurde naar links en rechts, bang dat haar vader misschien nog een keer terug zou komen omdat hij iets vergeten was. Maar op de stoffige straat speelden alleen de kinderen van de burens. Met zelfgemaakte houten geweren deden ze de soldaten op de slagvelden na. Twee honden met vieze vachten sprongen om hen heen en kregen meteen de rol van paard toebedeeld. Rechts van haar veegde de waardin van de herberg met een verbeten gezicht de straat schoon. Fina wachtte totdat de buurvrouw weer naar binnen verdwenen was voordat ze naar buiten sloop. De kinderen, die in hun spel verdiept waren, zouden haar niet opmerken.

Met gebogen hoofd liep ze richting de Severinstraße en vervolgens rechtdoor. Ze kende de weg inmiddels op haar duimpje; al maandenlang legde ze hem bijna dagelijks af. Ze zag bedelaars gehuld in lompen en onzure zwervers, koetsiers met knallende zweepen die hun voorname werkgevers naar het centrum brachten, en boeren die hun vee naar de markt dreven. Maar niemand lette op haar – niemand interesseerde zich voor een vijftienjarige die onder haar schort een leiplankje verstopt hield en de weg naar de burgerschool insloeg.

Eindelijk dook het schoolgebouw met zijn imposante poort voor haar op. Ochtenddauw glinsterde op het grasveld ervoor. De leerlingen hadden hun plaatsen in de lokalen al ingenomen en luisterden naar de leraar. Fina wist dat ze te laat was, omdat haar vader zo lang over zijn ontbijt gedaan had, en ze hoopte maar dat ze niets belangrijks gemist had.

In plaats van over de weg tussen de grasvelden door

naar de poort te lopen, sloeg ze het pad links om het gebouw heen in, langs de kastanjabomen, die hier tijdens de warme zomerdagen met hun uitgestrekte takken voor schaduw zorgden. Maar die hete dagen waren voorbij. Nu, in september, hing er al een zweem van herfst in de lucht. De bladeren aan de bomen kregen een goudbruine kleur, de kastanjes hingen zwaar in hun stekelige omhulsels. Binnenkort zouden ze naar beneden vallen en het grasveld bedekken.

Als een kat sloop Fina om het sobere gebouw heen, richtte de achterkant. Onder de wijd geopende ramen van het achterste klaslokaal, tussen de dichte braamstruiken, bevond zich haar vaste plekje, haar verstopplek. Hier stond een boomstronk, vanwaar ze prima zicht op het klaslokaal had.

Ze had het niet beter kunnen treffen, vond Fina, hoewel de takken van de braamstruiken al meerdere bloederige krassen op haar armen achtergelaten hadden. Maar in ruil daarvoor had ze in dit jaargetijde wel een heerlijke lunch binnen handbereik: als ze zin had, hoefde ze alleen haar hand maar uit te steken en de dikke, zwartblauwe vruchten te plukken.

Toch was het niet de liefde voor de bramen die haar elke dag hierheen bracht...

Het toeval had haar destijds – in het voorjaar, toen ze met verlangende blikken rond het schoolgebouw geslopen was – naar deze plek geleid. Het raam had wagenwijd opengestaan, hoewel de dooi pas een paar dagen eerder ingezet had. Voorzichtig was ze dichterbij gekomen en zo had ze elk woord dat in het lokaal gezegd werd kunnen horen.

En zo ook de volgende en de daaropvolgende dag.

Eén keer had Fina gehoord hoe een leerling gevraagd had of het raam dicht mocht, en ze had in haar vuistje gelachen toen de leraar vervolgens een betoog voor frisse lucht gehouden had, terwijl de jongens zaten te bibberen in hun jassen. Daaraan had de kleine man in zijn groene uniform echter geen boodschap terwijl hij, steunend op een stok en met gebogen rug, voor de klas heen en weer liep. Zijn kleine oogjes fonkelden listig in zijn ronde gezicht dat slechts uit fronsen en rimpels leek te bestaan.

En wat Fina's geluk nog groter gemaakt had: het bleek een klas voor de jongsten te zijn. Ze leerden schrijven, Duits en Frans, en rekenen met de eenvoudigste getallen. Soms werd er ook lesgegeven in de geschiedenis van het land, op andere dagen las de leraar oude sagen en legenden voor.

Maar terwijl de jongens in het klaslokaal telkens weer moeite moesten doen om niet in slaap te vallen boven hun boeken en met hun voorhoofd op het tafeltje te slaan, nam Fina alles met opperste concentratie en leergierigheid in zich op. Al na een paar weken ging het haar veel te langzaam, maar zo'n goed plekje als hier, bij de jongsten, was er in de buurt van de hogere klassen niet. Zij zaten op de eerste verdieping van het schoolgebouw – onbereikbaar voor Fina. Anders had ze zichzelf allang bevorderd naar een hogere klas.

En dus hurkte ze op haar verstopplek, probeerde geen woord te missen en krabbelde, steeds wanneer ze dacht dat dat nodig was, een paar woorden op haar plankje. Tot haar grote blijdschap merkte ze dat haar woordenschat steeds groter werd en dat ze inmiddels ook de getallen met mooie

ronde bogen op haar plankje kon schrijven. Wat ze hier hoorde, oefende ze 's avonds in haar kamertje, net zolang totdat ze alles perfect beheerste.

Hoeveel makkelijker zou het geweest zijn als haar vader bereid was om schoolgeld voor haar te betalen, waardoor ze gewoon aan het onderwijs deel zou kunnen nemen. Vast en zeker zou ze dan tot de besten in haar klas horen... als ze de kans maar zou krijgen! Soms zat ze op haar verstopplek en wiebelde ongeduldig met haar voeten wanneer ze zag hoe de wat langzamere leerlingen aan hun tafeltje zaten te zwoegen, die vervolgens voor hun foute geklieder door de leraar met het rietje op hun vingers geslagen werden. Zij zou geen straf hoeven krijgen, dat wist ze zeker. Zij zou iedereen laten zien hoe het moest!

14

FINA

Maar, ach... de werkelijkheid was helaas anders. Het waren dromen, meer niet. Voor haar geen schoolbezoek. Niet alleen omdat haar vader het geld er niet voor overhad – hij zag überhaupt niet in waarom een meisje moest leren lezen en rekenen. Waarvoor had ze die kennis nodig, als ze alleen maar voorbestemd was om een huishouden te bestieren en kinderen te baren?

Ook Fina zelf had hier geen antwoord op. Ze wist zelf ook niet waarom ze zo'n moeite deed om elke dag naar school te haasten om daar stiekem de kennis, die voor anderen zo vanzelfsprekend was, op te doen. Maar ze wist wel hoe trots ze was toen ze merkte dat haar kennis en vaardigheden bleven hangen en zelfs vermeerderden; tijdens het handelen op de groentemarkt kon men haar niet langer bedriegen, omdat ze de munten kende en de bedragen bij elkaar op kon tellen.

Misschien zou het haar op een dag zelfs lukken om een

boek te lezen. O, wat verheugde ze zich op die dag! Wat moest het heerlijk zijn om al die mythen en legenden, waar ze tot nu toe alleen maar over gehoord had, zelf te kunnen lezen; helemaal alleen op een fantasiereis gaan, in een stil hoekje betoverd worden door de ideeën van een dichter.

Tijdens het lezen, zo stelde ze zich voor, zou ze net als in een droom verre landen bezoeken, spannende avonturen beleven, fascinerende vrienden ontmoeten... Hoeveel rijker zou haar leven dan zijn!

Maar voorlopig was hier nog geen sprake van.

Met het puntje van haar tong tussen haar lippen krabbelde Fina de nieuwe letters, die de leraar met zijn krakende stem voorlas en met zijn stok aanwees, op haar leiplankje. Ze zag hoe de leerlingen over hun tafeltjes gebogen zaten, sommigen leken haast wel met het puntje van hun neus te schrijven. Telkens weer keek ze op haar plankje en vergeleek de tekens die ze daarop tekende met die op het schoolbord.

Ja, zo was het goed... Ze glimlachte, terwijl ze het plankje volschreef met rijen 'M'en'. 'M' als in Melk, Maan, Moeder...

Moeder...

Heel even stond ze zichzelf toe om haar gedachten af te laten dwalen; ze plukte een paar bramen van de dichtstbijzijnde tak terwijl de leraar een leerling, die steeds weer een 'W' in plaats van een 'M' op het papier schreef, aan zijn oor naar voren trok om hem te straffen.

Hoe zou haar leven eruit hebben gezien als haar moeder nog geleefd had?

Fina was net zes zomers oud geweest toen haar moeder overleed. Ze herinnerde zich het neuriën na het avondge-

bed, de heerlijke geur op zondag van haar moeders zeep, haar vriendelijke glimlach en haar zachte armen wanneer ze Fina knuffelde.

Maar het sterkst was de laatste herinnering: moeders verstarde gezicht, dezelfde kleur als het grauwe linnen van het hoofdkussen, de ingevallen wangen, de gesloten ogen, de licht geopende mond met de bleke, droge lippen, in haar armen de bewegingloze baby met de blauw glanzende wangetjes, die geen geluid liet horen.

‘Moge God zich over haar ziel ontfermen,’ mompelde de vroedvrouw, terwijl ze de wollen doek om haar hoofd sloeg en naar haar versleten leren tas greep. Met haar kromme vingers streek ze Fina door haar haar. ‘Arm schaap.’ Fina gaf vader, die met een onbewogen gezicht naar zijn vrouw en dode zoon staarde, een hand.

Lang was Fina aan het doodsbed blijven zitten en had ze de hand van haar moeder vastgehouden, die in haar vingers kouder en kouder werd. De tranen liepen haar over de wangen, terwijl ze naar dat starre gezicht met de gesloten ogen keek en probeerde de gelaatstrekken voor altijd in te prenten. Waarom was God zo gruwelijk en pakte hij het liefste wat ze had van haar af? Hoe moest het nu verder, zonder haar moeder? Destijds kon ze zich een leven alleen met haar vader nog niet voorstellen.

Moeder en kind waren ten slotte naar het kerkhof buiten de poorten van de stad gebracht.

‘Maak de kamer schoon, Fina,’ had haar vader haar toe gegromd, en ze had een doek gepakt en ermee over de bloedvlekken op de houten vloer geschuurd tot haar vingers er zelf bloederig van geworden waren. Het bedden-

goed waste ze in de trog op de binnenplaats, waarna ze het over het wasbord wreef tot haar handen ervan opzwollen. Niets zou de herinnering aan haar moeder kunnen laten verdwijnen, zo hoopte ze destijds. Maar inmiddels moest ze toegeven dat het beeld dat ze van haar moeder had steeds meer verbleekte, dat ze zich op sommige dagen nog maar met moeite het glinsteren van haar moeders ogen kon herinneren, haar heldere lach die het huis altijd weer met vreugde en leven vervuld had, ondanks de armoede die ze leden.

Ach, mama...

Fina voelde opnieuw de tranen opkomen en veegde met de mouw van haar blouse over haar ogen. Ze haalde diep adem en wierp weer een blik op het klaslokaal, maar daar oefenden ze nog altijd de 'M'.

Op dat moment klonk de bel, die het einde van de les aankondigde.

Meteen begon Fina's hart sneller te kloppen. Voor de jongere leerlingen was dit het einde van de lesdag, maar de ouderen moesten na de pauze meestal nog verder. Zij brachten hun pauze door op de banken langs het grasveld en rondom het schoolgebouw.

Misschien, misschien... had ze vandaag geluk en zou ze *hem* zien.

Dat ze een blik op *hem* mocht werpen, zag Fina stiekem als haar persoonlijke beloning voor haar inspanningen. Een moment lang, vanuit de verte en onopgemerkt, naar hem kijken en ervan dromen hoe het zou zijn om een paar woorden met hem te kunnen spreken; van dichtbij in zijn ogen te mogen kijken, die haar vanuit de verte voorkwamen als

fonkelende saffieren, zo hemelsblauw en levendig waren ze.

Ze verstopte het leiplankje weer in de zak onder haar schort, trok de schouderdoek over haar hoofd en sloop gebukt weg. Haastig liep ze naar de andere kant van de muur die om het schoolgebouw heen liep, en vervolgens kroop ze achter een kastanjeboom: haar verborgen plek van waaruit ze, met haar neus net boven de stenen uit, tot aan de schoolpoort kon kijken.

Daar kwamen ze al naar buiten gestoven, eerst de kleintjes, die hun ongeduld nauwelijks konden bedwingen en die – vermoedde Fina – het liefst wild weg zouden rennen om zo snel mogelijk weer thuis te zijn. De oudere jongens volgden gelaten, de meesten droegen goed zittende pakken, hun benen in witte kniekousen gehuld.

Fina hield haar adem in en beet op haar onderlip toen ze *hem* zag.

Hij droeg een blauw jasje met messing knopen met daaronder een kniebroek en kaplaarzen. Zijn hoofd stak boven de groep jongemannen uit, zijn witblonde haren glommen in het zonlicht en vielen krullend op zijn schouders.

Ze kon haar blik niet van hem afhouden, zag vanaf haar verstopplek hoe hij met zijn medeleerlingen lachte en grappes maakte, zag de twee kuiltjes die in zijn wangen ontstonden als hij glimlachte en zijn witte tanden liet zien.

Maar het was niet die vrolijkheid die Fina zo fascineerde. Al vaak genoeg had ze hem erop betrapt hoe hij te midden van die groep plotseling met een melancholische blik in de verte gestaard had, alsof zijn gedachten op reis gingen en zich losgemaakt hadden van al het rumoer om hem heen.

Hoe graag had ze hem op zulke momenten niet een arm gegeven en hem naar zijn dromen gevraagd, had ze niet samen met hem op die fantasiereis willen gaan die zich achter zijn voorhoofd afspeelde. Hoe graag had ze hem niet van dichtbij in de ogen gekeken om er vervolgens in te verdrinken alsof het een glashelder meer was.

Op sommige dagen had Fina gezien hoe haar beminde naar een koets liep, die hem bij de schoolpoort afhaalde. Soms was hij dan samen met een jongere, chagrijnig kijkende jongen; een broer of een neef misschien.

Ze kon altijd alleen maar de man op de bok van de koets zien, niet wie zich in het rijtuig bevond, maar ze was er zeker van dat zijn familie tot de meest vooraanstaande van Keulen behoorde. Zijn kleding, zijn stem, zijn gebaren... alles aan hem was voornaam, dat leed geen enkele twijfel. Ze zuchtte bij de gedachte dat haar vader een dergelijke jongeman beslist niet voor ogen had wanneer hij het – zoals de laatste tijd steeds vaker – had over het vinden van een ‘fatsoenlijke kerel’ voor haar.

Op andere dagen werd de jongeman door niemand afgehaald en ging hij lopend via de Severinstraße richting de Heumarkt, de schoolboeken onder zijn arm geklemd, zijn voetstappen groot en verend. Dan keek Fina hem vanaf haar verstopplek na, totdat zijn lange gestalte met de smalle schouders en de pandjesjas tot op zijn dijbenen steeds kleiner en kleiner werd, en uiteindelijk achter de bocht in de straat verdween.

Eén keer had ze het aangedurfd om hem te volgen. Heel voorzichtig was ze achter hem aan geslopen, had zich achter elk muurtje, achter iedere struik verborgen, om vervol-

gens weer een paar meter te rennen om hem maar niet uit het oog te verliezen. Maar plotseling was hij blijven staan, had zich met een ruk omgedraaid en was weer teruggelopen.

Fina was bijna flauwgevallen toen hij op haar toeliep. Had hij haar ontdekt en wilde hij haar nu aanspreken, haar vragen wat haar bezielde om hem te volgen? Haar hart sprong bijna uit haar borst, haar pols ging als een bezetene te keer...

Maar helaas, zonder ook maar een blik in haar richting te werpen had hij zich langs haar heen gehaast. Terwijl Fina zwaar ademend tegen de dichtstbijzijnde muur leunde om weer een beetje bij te komen, bedacht ze dat hij waarschijnlijk iets op school vergeten was en daarom omgekeerd was. Maar de schrik was haar zo om het hart geslagen dat ze het na deze gebeurtenis niet meer aangedurfd had om hem nog een keer te volgen.

Op dit moment zou ze haar rechterhand er echter voor hebben willen geven om te weten hoe hij heette. Het was haar tot nu toe niet gelukt om zijn naam te achterhalen, hoezeer ze ook haar best had gedaan om te horen hoe de anderen hem noemden.

En dus had ze hem zelf maar een naam gegeven. In gedachten noemde ze hem *Sterrenprins*. Vanwege zijn helderblauwe ogen en omdat hij in haar ogen net een prins was: een jongeman die aan al haar dromen voldeed en die haar in haar fantasieën redde van alle ellende. De man die achter al dat vuil en versleten kleren het meisje zag dat zijn prinses kon zijn – en wilde zijn.

Hoe zou het zijn als hij haar in zijn armen zou nemen?

Hoe zou hij ruiken? Hoe zou het voelen als zijn warme adem langs haar hals, haar wangen streek? Zou hij het fijn vinden als ze met tedere vingers de haren uit zijn gezicht zou strijken? Misschien zou hij zelfs wel net zo'n koosnaampje voor haar hebben als zij voor hem.

'Jij bent mijn sterrenprins,' zou ze hem toefluisteren, waarna hij naar haar zou glimlachen. Zijn armen zouden haar omhelzen alsof hij haar nooit meer zou willen loslaten en ze zou zich nog nooit zo beschermd en geborgen gevoeld hebben.

Fina's hart deed pijn toen ze zich realiseerde dat haar fantasie weer eens met haar op de loop ging. Ze schold zichzelf uit voor idioot, bespottelijk dat ze zich zo aan haar dagdromen overgaf. Ze wist tenslotte dat die dromen nooit uit zouden komen – en dus kon ze er maar beter voor zorgen dat ze haar echte leven, dat ellendige gezwoeg in de armoede, op orde kreeg, in plaats van haar tijd aan dit gedweep te verspillen.

Ze probeerde niet te denken aan wat er zou kunnen gebeuren als haar sterrenprins echt een keer zou ontdekken hoe zij hem vanuit de verte bewonderde en ophemelde. Hij zou haar uitlachen, schaterlachen zou hij, en dat idiote kind uitschelden, op haar wijzen: op haar afgedragen jurk, haar schoenen met gaten, haar door het huishouden ontvelde handen. Voor meisjes zoals zij, die thuishoorden aan de schaduwkant van het leven, was er geen uitweg.

Alleen in haar dromen.

